

48. fejezet - Előkészületek

futball kupadöntő reggelén Harry, Piton és Aberforth még kora hajnalban visszatértek a Roxfort falai közé.

A volt bájitaltan professzor visszavonult a lakosztályába, mielőtt még a diákok felébredtek volna, hogy végre álcáját levette nekiláthasson az elsősegélynyújtáshoz szükséges főzetek előkészítéséhez. Tisztában volt vele, hogy a nap folyamán bármikor szükség lehet rájuk, ezért megfelelő mennyiségben kell készen állnia az alapvető vérpótló, csontnövesztő, fájdalomcsillapító és nyugtató főzeteknek. Lumpsluck professzor a hét folyamán szintén ezen dolgozott a tanórái után.

Aberforth csatlakozott az igazgatónőhöz, Harry pedig a nagyteremben várta reggelizni érkező barátait. Ginny azonnal a nyakába ugrott, mintha soha többé nem akarná elengedni, ő pedig boldogan szorította magához kedvesét. Igyekezett elhessegetni baljós a gondolatot, hogy talán utoljára tarthatja a karjaiban.

A diákok egy részének arcára rettegés ült ki a *Kis Túlélő* láttán, így azonnal felmérhette, mennyire hatottak rájuk Umbridge nyilatkozatai és a Próféta legújabb rémtörténetei. Barátai és a hajdani DS tagjai nyomban biztosították róla, hogy továbbra is megbíznak benne, magában azonban végig az járt a fejében, hogy ha tudnák róla az igazságot, bizonyára nem így vélekednének.

Amikor a diákok végre túljutottak a jelenléte keltette izgalmakon, letelepedtek a szokás szerint gazdagon megterített asztal köré. Ron és Hermione étvágytalanul, sápadtan turkáltak az ételben. A tanulók közül, csak ők hárman tudtak az iskolát fenyegető veszélyről, és nyugtalanul figyelték, ahogy a többiek mit sem sejtve, jó étvággal falatoznak. Ginny elrablásának és a Mágiaügyi Minisztérium agitációjának köszönhetően, ezúttal sokkal kevesebben ültek a házak asztalainál, mint amikor Harry legutóbb az iskolában étkezett.

Hermione sápadtan szorongatta pírítását, ami jól láthatóan remegett elfehéredett kezében.

- Olvastam Umbridge nyilatkozatát a petícióról - próbált beszélgetést kezdeményezni Harry. - Tényleg nem írta alá senki?

A fiú szavainak hallatán a lány arcát pír öntötte el, és szemeiben harag szikrája lobbant.

- Dehogynem. A diákok szüleinek nagy része még a karácsonyi szünetben aláírta, azok kivételével, akik a minisztériumban dolgoznak, vagy feltételezhetjük, hogy halálfalók. Érdekes módon azonban néhány nappal később majdnem minden mágikus aláírás eltűnt a pergamenről. Egyszerűen megfélemlítették őket. Umbridge-nek kapóra jött a Lavender és Ginny elleni halálfaló támadás, a Próféta riogató kampánya pedig betetőzte az egészet.

- Az az átkozott néember elérte, hogy a szülők a minisztérium híreszteléseinek adjanak hitelt - tette hozzá fintorogva Ron. - Apa mesélte, mekkora apparátussal dolgoznak azon, hogy mindenképpen ő legyen az új igazgató.

- Hermione, a te szüleid muglik, a Creevey fiúké is, és még jó néhány diáknak az iskolában. Velük mi van?

- Az ő aláírásuknak éppen a származásuk miatt nem adnak hitelt - sóhajtott a lány lehajtott fejjel, és visszatette tényérjára az eddig szorongatott pírítást.

- De hát ez nyílt pártolása Voldemort eszméinek! - hördült fel Harry.

- Úgy magyarázzák, hogy mivel ők muglik, és a mugli világban élnek, nem tudják megítélni a döntésük jelentőségét, és következményeit. Ezért nem veszik számításba a véleményüket - felelte Ron. - Ráadásul védelmet sem biztosítanak nekik, mondván, hogy fontosabb a varázsvilág vezető intézményeinek védelme, és csak erre van kapacitásuk.

- Hogy viselte a családod?

- A szüleim aggódnak, de most az Odúban vannak, akárcsak Fleur szülei, és Ron Muriel nénikéje. A Fidelius-bűbáj révén legalább ők viszonylagos biztonságban vannak - motyogta Hermione. - Velük van Mrs. Weasley.

Ginny némán evett mellettük, szorosan Harry mellé húzódva, és élénken figyelte társai beszélgetését. Tisztában volt vele, hogy készül valami, azonban egész héten hiába faggatta a bátyját és Hermionét, kivételesen egy szót sem tudott kihúzni belőlük. Miután sem daccal, sem sértődéssel vagy fenyegetéssel nem ment semmire, jobbnak látta, ha csendben felcsipegeti az eljett információmorzsákat. Bízott benne, hogy ha valóban veszély fenyegeti őket, Harry többet elárul majd, és időben beavatja majd a titokba.

Reggeli után - éppen úgy, mint máskor -, a tanulók a parkba, a kviddicspályára, vagy a könyvtárba indultak, és Harry a barátaival tartott, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Rengeteg bepótolni való feladata gyűlt össze a kihagyott időszak alatt, így senkinek nem volt gyanús, hogy Ronnal és Hermionéval kuksol a tankönyvek fölött. Ahogy feszültsége percről-percre egyre nőtt, azt vette észre, hogy szinte semmit nem fogott fel Hermione szavaiból, aki a tananyag magyarázata közben végre ismét régi önmaga lett. Már teljesen automatikussá vált Harry számára, hogy négyóránként menetrendszerűen bevegye az elméjét megvédeni hivatott bájitalt, mint az utóbbi hetekben minden alkalommal.

Délben, az ebédelni érkező diákok meglepetten látták, hogy ezúttal a teljes tanári kar jelen van a Nagyteremben. Amikor mindenki letelepedett, McGalagony professzor szólásra emelkedett, bemutatta Aberforth Dumbledore-t, majd rátért a délutáni programokra.

- Örömmel jelentem be, hogy a mai napon különleges programokat szerveztünk az iskola tanulóinak, melyeket beszámítunk az év végi értékelés során, ezért kötelező részt venni rajtuk. Az alsóévesek a délután folyamán tanulmányi kiránduláson vesznek részt, melynek keretében meglátogatják Stonehenge-et. Ez volt az oka, amiért a héten Binns professzor éppen a mágikusan megőrzött kultikus helyekről tartott előadást. Zsupszkulccsal fogják elhagyni az iskolát. Sinistra professzor, Bimba tanárnő, Vector professzor valamint Sybill Trelawney kíséri el őket, és előreláthatóan csak

vacsorára térnek majd vissza. - A diákok csendben megtárgyalták a hallottakat, majd, amikor végre elült a hangzavar, az igazgatónő folytatta. - Hogy a felsőévesek se maradjanak rendhagyó program nélkül, a közelgő vizsgákra való tekintettel délután kettőtől önvédelem és párbaj továbbképzést fogunk tartani itt a Nagyteremben Weasley professzor vezetésével. Jó próbatétel lesz mindenki számára a gyakorlati vizsgák előtt. Addig is jó étvágyat kívánok, mindenkinek!

A teremben meginduló morajlásban Harry a barátaira pillantott, akik mindentudó tekintettel néztek össze. Nekik addig még más programjuk is volt. McGalagony professzor egy órára gyűlésre hívta össze a Főnix Rendjének tagjait. Ez volt a támadás előtti utolsó megbeszélés.

Amikor távozni készültek, Ginny gyorsan a nyomukba szegődött.

- Harry, várj!

A fiú megállt a folyosón, és amikor kedvese utolérte, behúzta maga után a legközelebbi üres helyiségbe. Mielőtt a lány újra szóhoz jutott volna, szenvedélyesen magához ölelte és megcsókolta. Feltörő érzelmeiktől kábultan váltak szét.

- Harry, mi történik itt?

- Ssss!

A fiú Ginny szájára tette az ujját, majd egy gyors *Disaudio* varázslattal biztosította, hogy ne hallgathassák ki őket.

- Érzem, hogy készül valami - súgta a lány, és kedvese szemébe nézve szorosan megragadta annak kezét. - Láttam, hogy megjötték az ikrek, és tudom, hogy apa is itt van.

- Most még nem mondhatok semmit, Ginny. Sajnálom - sütötte le a szemét Harry. - Hidd el, azonnal megérted majd, amikor itt lesz az ideje. Kérlek, mindig tedd azt, amit a bátyád, és a rend tagjai mondanak! Ha elszakadnál tőlük, maradj Ron és Hermione mellett, és légy nagyon éber!

- Mire jó ez a nagy titkolózás? McGalagony két próbariadót is elrendelt a héten, ráadásul az egyiket éjjel kettőkor. Ha támadás készül, arról mindenkinek tudnia kellene...

Harry úgy érezte, valamennyit el kell árulnia, hogy a lányt ne ériék készületlenül a várható események.

- Áruló van az iskolában, de sejtelmünk sincs róla, ki lehet az. Csak akkor élhetjük túl, ami következik, ha nem derül ki, hogy számítottunk rá.

- Értem - felelte Ginny, és olyan szorosan magához ölelte, mintha az élete múlna rajta. - Ezek szerint, te nem leszel ott a Nagyteremben. Készülsz valamire, igaz?

- Ginny, bármi történne is, csak a saját biztonságodra gondoldj! Nem élném túl, ha még egyszer veszélybe kerülnél miattam.

- Rendben van - rebegette alig hallhatóan. - Annyira féltetek, Harry.

- Bízz bennem. Minden rendben lesz - mormolta Harry a lány dús vörös hajába, bár maga sem hitte el szavait. Még egyszer megcsókolta, majd kiszakította magát kedvese karjaiból. - Mindennél jobban szeretlek.

Ginny arcán könnyek csorogtak végig. Harry gyorsan hátat fordított neki, és barátai után sietett a Szükség Szobája felé. Miután befordult a sarkon, ő is kitörölte szeméből könnyeit, és megpróbált az előtte álló feladatokra koncentrálni.

A Szükség Szobája ezúttal is a Főnix Rendjének ideális főhadiszállásaként jelent meg előttük. Sorra megérkeztek a rendtagok, és helyet foglaltak a kör alakú asztal körül. Néhány szék üres maradt, ugyanis voltak, akik nem tudtak megjelenni egyéb feladataik miatt. Mint kiderült, Molly Weasley az Odúban vigyázott azokra, akikre a Rend kiterjesztette védelmét, Tonks és Kingsley Shackbolt pedig a Minisztérium megbízásából a Wembley Stadiont biztosította a többi kirendelt aurorral együtt. Mindenkin látszott a feszültség, és a palástolni próbált félelem.

Az ikrek, Mr. Weasley és Lupin melegen üdvözölték Harryt, és a vérfarkas intett, hogy foglaljon helyet mellette. Perselus Piton érkezett utolsónak. Dumbledore professzor portréja figyelmesen szemügyre vette mindnyájukat. Az igazgatónő az előtte kiterített Tekergők Térképét böngészte, majd amikor mindenki elhelyezkedett, szólásra emelkedett.

- Köszönöm, hogy mind itt vannak, és önként vállalták, hogy részt vesznek az iskola védelmében. Külön köszönöm a biztonsági intézkedésekkel kapcsolatos ötleteket Harry Potternek és Perselus Pitonnak, amelyekkel sikerült a varázslótársadalom előtt is biztonságosabb képet festenünk az iskoláról. Amióta nyilatkoztam a Prófétának a létesítendő óvóhelyről, a próbariadókról és a vészhelyzeti zsupszkuks igénylésről, nem volt mibe belekötniük. A mai helytállásunk nem csak a Sötét Nagyúrtól mentheti meg az iskolát, hanem megkoronázhatja a Roxfortról alkotott képet is. Lássuk hát a teendőket! - McGalagony professzor végigfuttatta pillantását a jelenlévőkön. - Amint az alsóévesek elhagyták az iskolát, és Bill Weasley vezetésével Rolanda Hooch, Lumpsluck professzor, és Fleur Weasley bekíséri a felsőéveseket a Nagyterembe, és megkezdjük az előkészületeket. A támadás első jelére, minden diákot a saját klubhelyiségeikbe kísérnek, ahol a héten kialakított védelmi varázslatok segítségével a lehető legtovább kitarthatnak. Mindenki más koncentrálnon a saját feladatára! Aki szokatlanul tapaszta, azonnal jelezze! Ha gyanúsán viselkedő személyt észlelnek, felhatalmazást adok rá, hogy azonnal bénítsák meg! - A Rend vezetője futólag ismét az előtte kiterített varázstérképre pillantott. - Úgy tűnik, eddig egyetlen illetéktelen személy sem hatolt be a birtok területére, így csak reménykedhetünk benne, hogy az előállt helyzet nem kedvez majd az árulóknak.

- Ezek szerint továbbra sem tudunk róla semmit? - kérdezte Lupin.

- Semmi sem utal áruló jelenlétére, de nem kockáztathatunk.

- Mi van, ha az egész csak Piton félrevezető manővere? - recsegte Mordon, akit a szokásosnál is ellenségesebbé tett a tudat, hogy a bájitalmester a felhatalmazása nélkül igénybe vette a külalakját.

- Azt hittem, ezen már túl vagyunk, Alastor! - csattant fel Albus Dumbledore feddő hangja a képeretből. - Perselus feltétlen bizalmamat élvezi, ezt ne feledje!

Miután Mordon magában morogva visszavonulót fűjt, az igazgatónő kiosztotta a feladatokat.

- Az óratoronyban Remus Lupin, Alastor Mordon és Mundungus Fletcher fognak örködni. Bárkit, aki az óratorony közelébe megy, el kell kábítaniuk. Flitwick professzor is velük tart, mert ha minden óvintézkedésünk ellenére mégis megtörténik a szabotázs, az ő vezetésével van rá esély, hogy újra tudják indítani az óraszerkezetet. Ha minden a terv szerint alakul, akkor a birtokra hoppanált halálfalók csapdába kerülnek, én pedig haladéktalanul értesítem a miniszter urat, hogy küldjön erősítést. Csak addig kell kitartanunk ellenük, amíg az aurorok megérkeznek. Hagrid, Gróp és Charlie Weasley ellenőrzik a sárkányokat, és a támadás előtt behúzódnak velük a Tiltott Rengetegbe. Ha sikerül meghiúsítani a betörést, ők lesznek azok, akik hátba támadják majd a kastély falain kívül rekedt halálfalókat, a Firenze professzor mellé állt kisebb csoport kentaur támogatásával. - A vadőr és Charlie belegeyezően bólintottak. - Arthur felügyelete mellett a Weasley ikrek dolga lesz, hogy elhelyezzék a mágikus csapdákat a bejáratoknál és a folyosókon. - Az ikrek feszült vigyorral arcukon összenéztek, és feltűnő izgalommal várták, hogy bebizonyíthassák végre, mennyire hasznosak lehetnek a találmányaik. - Poppy Pomfrey készenlétben áll majd a gyengélkedőn, ahol Piton és Lumpsluck professzorok jóvoltából bőséges bájitalkészlet áll rendelkezésünkre. Végzésük esetén a betegszoba kandallójából elérhető a Szent Mungó is, de reméljük, erre nem lesz szükség. - Az igazgatónő mélyet sóhajtott, és megrázta a fejét, mielőtt folytatta. - Irma Cvikker ragaszkodott hozzá, hogy ő vállalja a könyvtár őrzését.

- Amilyen elszánt, oda aztán nem lesz esélyük bejutni a támadóknak - súgta Fred fülébe George, de az igazgatónő szigorú pillantására gyorsan elhallgatott, akár egy fecsező diák a tanórán.

- Mivel nem tudtam jobb belátásra bírni, kényszerűségből beleegyezem, de akárcsak a gyengélkedő ajtaját, a könyvtár bejáratát is kőfalnak álcázta a kérésemre Flitwick professzor néhány illúzió bűbájjal. - A tanárnő pillantása a legifjabb rendtagokra vándorolt. - Hermione Granger és Ron Weasley a diákokkal együtt a Nagyteremben lesz, hogy a támadáskor segítsenek a többi prefektussal együtt a klubhelyiségekbe menekíteni a diákokat. Ezen kívül az önök gondjaira bízom Ginny Weasley kisasszonyt is. Egy percre sem téveszthetik szem elől, hiszen mint legutóbb kiderült, kiemelt célpontja lehet a halálfalóknak.

- Nem lenne jobb, ha Ginny inkább elhagyná az iskolát, és az Odúba menne? - kérdezte aggódva a lány édesapja, mielőtt még Harry szavakba önthette volna hasonló aggályait.

- Nyugodj meg, Arthur, gondom lesz rá, hogy ne érhesse baj a diákokat. Ha nem tudnák állni az ostromot, mindenképpen aktiváljuk a klubhelyiségekben elhelyezett vészhelyzeti zsupszkulcsokat, amelyek egyenesen a Mágiaügyi Minisztérium aulájába viszik majd a tanulókat. Akiket nem említettem név szerint, azok a Bejáráti Csarnokhoz legközelebb eső termekben várnak majd, és szükség esetén feltartóztatják a behatolókat. - Láthatóan minden jelenlévő igyekezett jól az eszébe vésni az elhangzottakat. - Amit semmiképpen nem szabad elfelejteniük, az a következő: célunk a támadók betörésének megakadályozása, behatolás esetén pedig a lefegyverzésük és az ártalmatlanításuk. V-v-voldemorttal azonban senki nem szállhat szembe, csak akkor, ha önvédelemből teszi! - Az igazgatónő hangja elcsuklott egy pillanatra, ahogy kimondta a legfélelmetesebb sötét varázsló nevét. - Csak a követőit kell feltartanunk, ezért, ha ő is bejutna a kastélyba, térjenek ki az útjából! Feltehetőleg a harmadik emeleti lánymosdó felé tart majd, ahol már várni fogják, ezért erre szabad utat kell biztosítanunk számára. - Néhányan felháborodottan felpattantak, a többiek pedig idegesen kapkodták a fejüket, de mielőtt még bárki felszólalhatott, vagy kérdezősködni kezdhettek volna, McGalagony professzor nyugalomra intett mindenkit. - Mindent meg fogok magyarázni, a maga idején. Én itt leszek a térképnél, hogy folyamatosan átlássam a helyzetet, az igazgatói iroda ügyis lezárja magát támadás esetén, a kőszörny pedig feltartja a támadókat. Patrónusokkal tartjuk egymással a kapcsolatot, hogy azonnal reagálni tudjunk minden újabb fejleményre. - A tanárnő fáradtan sóhajtott, és ellágyult pillantással végignézett a jelenlévőkön. Szemében fájdalom tükröződött, amiért harcba küldi munkatársait, mégis úgy hatott, mint egy hadvezér a csata előtti utolsó seregszemlén. - Kifelé menet mindenki vegyen magához egy-egy páncélozott talárt a Weasley Varázsvicc Vállalat raktárkészletéből, melyeknek a zsebeiben találnak néhány praktikus apróságot. Olvassák el figyelmesen a használati utasítást, mielőtt használják őket! Kérem, nagyon vigyázzanak magukra, és egymásra is!

Mindannyian némán, feszült csendben ültek néhány pillanatig, azután sorban lassan felkászálódtak, és indulni készültek. Néhányan szégyenlősen megölelték egymást, vagy kezét rázták, bátorítást öntve közeli barátaikba és önmagukba.

- Ne feledjék, hogy Draco Malfoynak nem eshet bántódása! - figyelmeztetett még utoljára mindenkit az igazgatónő, azután a bájitalmesterhez lépett, és mindketten visszavonultak a terem hátsó felébe, ahol Albus Dumbledore portréjával halk beszélgetésbe kezdtek.

A Rend tagjai egymás után elhagyták a főhadiszállást, csak három barát állt meg tétovázva az ajtóban. Ron és Hermione zavartan pislogott Harry felé, akiről egy árva szó sem esett a megbeszélésen.

- Harry, veled mi lesz? - kérdezte rosszat sejtve Hermione. - Neked mi a feladatod?

- A Titkok Kamrájában leszek Pitonnal - felelte Harry, és kerülte barátai tekintetét.

- Miért nem áruktad el eddig? - kérdezte Ron. - Legalább tudjuk, hogy te biztonságban leszel. Kár, hogy nem készült el teljesen az óvóhely, amiről a Profétában írtak. Akkor mindenkit oda menekíthetnénk.

- Ron, hiszen az lesz a legveszélyesebb hely az egész kastélyban! - vágott közbe Hermione, és hallatszott, hogy a sírás fojtogatja. - Voldemort bármikor bejuthat oda, és ez is lesz a célja. Minden ott lesz, amire vágyik: az alapítók ereklyéi, az áruló, és... Harry.

- Merlin! - nyögte Ron, és arca hamuszint öltött, amint felfogta a helyzetet. - Ketten lesztek ott Pitonnal? Csak nem akarod rábízni az életedet? - hördült fel.

Harry arcán sötét árnyék vonult át.

- Pontosan ezt fogom tenni. Nem egyszer megtettem már az utóbbi időben, és amint látod, még élek. Nem tűröm, hogy kétségbe vond a hűségét, vagy azt, hogy miként döntök!

Barátja láthatóan megdöbben a reakcióján. Egy hang sem jött ki a torkán, csak beleegyezően bólintott.

- Aggódunk érted, Harry! - ölelte át vigasztalóan Hermione. - Csak annyit kérünk, hogy avass be minket, hogy tisztában legyünk veled, mi történik. Hátha tudunk valamiben segíteni...

- Elfogadjuk a döntésedet, Harry - tette hozzá az iménti kijelentései miatt szégyenkezve Ron.

Harry komoran nézte barátait. Hét éven át mindig kitartottak mellette, és bármiben számíthatott rájuk. Most úgy érezte, nem tisztességes elhallgatni előlük az igazságot, és mardosta az önvád, amiért ismét titkolózik előttük. Azt azonban nem tudta, mit is mondhatna.

- Ha túléljük ezt a napot, megígérem, hogy mindent elmondok - fogadkozott ünnepélyesen, enyhe szégyenpírral arcán. - Most már nincs rá elég idő. Vigyázatok egymásra és Ginnyre!

Könnyes szemmel megölelték egymást. Miután elbúcsúztak, Ron kézen fogta Hermionét, és megindultak a Nagyterem felé.

Ahogy barátai mögött becsukódott az ajtó, McGalagony professzor intett Harrynek, hogy csatlakozzon hozzájuk. Közelebb érve Albus Dumbledore kutató tekintetével találkozott pillantása.

- Harry, úgy érzed, hogy képes vagy véghezvinni, amit Perselusszal elterveztetek? - kérdezte az idős varázsló, szemében mélységes aggodalommal.

- Azt hiszem, ennél felkészültebb soha nem leszek - jelentette ki Harry. - Igaza van Piton professzornak: most van a legnagyobb esélyem, mert mi alakítjuk a feltételeket.

- Tudom, hogy meg tudod tenni, hiszen egyszer már sikerrel jártál a Minisztériumban.

Harry még jobban elkomorodott, ahogy eszébe jutottak az akkori körülmények.

- Minden fejleményről tájékoztatni fogom önöket odalent. - McGalagony professzor halvány, biztatónak szánt mosolyt küldött felé, de sápadt arca és vértelen ajkai elárulták, hogy ő is fél. - Jobb lesz, ha indulnak. Bármire készülnek is, mindannyiunk nevében szívből kívánom, hogy sikerrel járjanak. Vigyázzon mindkettőjükre, Perselus!

Piton a mellkasa előtt szorosan összefont karokkal állt, feleslegesnek érezve, hogy reagáljon.

A tanárnő hirtelen a meglepett fiú mellé lépett, és futólag átölelte, majd, hogy leplezze zavarát, gyorsan az asztalhoz lépett, és a Tekergők Térképének tanulmányozásába fogott.

Harry és Piton némán lépkedtek a kietlen folyosókon a harmadik emeleti lányvécé felé. A férfi éber figyelme mindenre kiterjedt, mégis hallgatott. Még akkor sem szólt egy árva szót sem, amikor Harry parancsára ezúttal is feltáruult előttük Mardekár Csarnoka.

Belépve azonban mindketten megtorpantak. Nyoma sem volt a legutóbb itt talált, óriási mumifikált baziliszkusztetemenek. A helyiséget meleg fény ragyogta be, melyek az újonnan kihelyezett, gyöngyház színben játszó, lebegő gömbökből áradtak. A padló száraz volt, és tisztán csillogott, Mardekár Malazár szobrának sötétén ásitó, hatalmas szájához pedig egy alulról kiinduló csigalépcső vezetett. A legszembetűnőbb azonban az a négy egyforma emelvény volt, melyek egymástól egyforma távolságra állva elfoglalták a terem középpontját. Mindegyik lépcsős piramist formázott, melynek tetején áttetsző, gömb alakú üvegbúra csillogott. Az emelvények burkolatai a Roxfort házainak színeit viselték, és a gömböket tartó, utolsó, magasabb márványoszlopon az alapítók címeri volt láthatóak. Az üvegbúrák alatt voltak kiállítva a Roxfort alapítóinak fennmaradt ereklyéi. Ott volt Hugarbug Helga teljesen ép ezüst csészéje, Hollóháti Hedvig kissé füstszínű, de így is csodaszép kristály fülöngyűje, Griffendél Godric ékkőberakásos kardja, amellyel Harry legyőzte a baziliszkuszt, és Mardekár Malazár medálja, amely sok évvel ezelőtt utolsó leszármazottjának, Voldemort lelkének egy darabját őrizte.

Amikor mindegyiket alaposan megszemléltek, Harry egy jókora, sötét árnyékot vett észre az egyik távolabbi sarokban. Megindult arrafelé, majd egyszer csak dermedten megtorpant. Úgy érezte magát, mint egyszer gyerek korában, amikor az iskolával elvitték őket egy természettudományi kiállításra, és ő szájátva bámulta a fölé tornyosuló dinoszaurusz csontvázakat. Ezúttal egy hatalmas, hófehéren ragyogó baziliszkuszt koponya vigyorgott rá hatalmasra tátott állkapoccsal, melyből méretes fogak meredtek elő. Csak akkor eszmélt rá, mit is lát, amikor észrevette, hogy az egyik méregfog hegye le van törve, a másik pedig hiányzik. Piton az alatta található, kis márványtáblához lépett.

- Az hiszem, ismét beirtad magad a Roxfort történetébe - fanyalgott. - Itt áll a baziliszkuszt és a Titkok Kamrájának története, bár kissé hiányos változatban.

Harry megdöbbenve olvasta a néhány soros feliratot, mely egy szót sem ejtett Tom Denem naplójáról, vagy a kövé vált áldozatokról, viszont érzékletesen esztelte, hogy ő másodévesen hogyan vívott meg a szörnyel, hogy megmentse egy iskolatársát.

- Bárcsak ilyen egyszerű lett volna - morogta, és undorral elfordult.

- Várj! Ez sem volt itt legutóbb - állította meg a bájitalmester.

A koponya mögött néhány méterrel egy aranyban-ezüstben játszó kelta fonatokkal keretezett festmény állt. A képen a négy alapító volt látható, amint figyelmesen szemlélik a két bábészködőt.

- Ezt a képet még sohasem láttam - jegyezte meg Harry.

- Nem csoda. Ilyet senki nem festett, ez csak egy sima vászon, ami lehetőséget ad a négy alapító portréjának, hogy saját keretükből olykor ide vándoroljanak, ha úgy tartja kedvük, vagy valamilyen feladatot kell végrehajtaniuk a mindenkori igazgató megbízásából. Feltehetőleg Minerva küldte ide őket.

- Jól beszél - bólintott az egyik szigorú vonású férfi, akiben Harry nyomban Mardekár Malazárra ismert. A többiek helyeslően bólogtak, és láthatóan nem voltak beszédes kedvükben.

Piton alaposan szemügyre vette Hollóháti Hedviget, akire nagyanyja és többi öse akkora áhítattal emlékezett.

- A kép egy titkos átjárót nyit? - kérdezte Harry.

- Igen. A másik vége a tanárba vezet.

A bájitalmester hátat fordított a csontok között feléjük pillantató alapítóknak, és a bejárat felé indult, hogy a fennmaradó időben megtegye a szükséges előkészületeket. Harrynek újra eszébe jutottak az előttük álló tennivalók, és görcsbe rándult gyomorral követte a bájitalmestert.

Ron és Hermione a többiekkel együtt lépett be a Nagyterembe, ami ezúttal ismét a másodévből tartott párbajszakkörhöz hasonlóan volt berendezve, azonban most egymás mellett négy pást húzódott, melyek a házak színeit viselték.

Bill Weasley először házon belüli önvédelmi bajnokságot hirdetett meg, amelynek győztesei a végén egymás ellen is összemérhetik majd képességeiket. Megszabta, hogy kizárólag mely könnyen kivédhető, és maradandó károsodást nem okozó varázslatokat használhatják a tanulók. Mindegyik pást mellett egy-egy tanár bíraskodott, és kihirdették, hogy a szabálytalankodókat azonnal kizárják a versenyből.

A griffendélek sorát Dean Thomas és Ron kezdte, és az összecsapásból a Weasley fiú, került ki győztesen.

- Ne haragudj, Dean - fogott kezét vele Ron, és leültek valamivel távolabb, átadva a helyet a következő párosnak.

- Semmi baj. Igazán nem is tudtam odafigyelni - szabadkozott a másik, miközben talárjából egy kicsi, tenyérszerű készüléket vett elő, melyen egy régimódi, kihúzható antenna is volt. - Tudod, ma van a futballkupa döntője.

Ron értetlenül meredt rá. Sosem értette, mit esznek a muglik egy földön szaladgálós sporton, ahol ráadásul csak egyetlen labda van. Figyelme a készülék felé fordult, mely halkán sistergett. Bár kevés ismerettel rendelkezett ezen a téren, láthatóan hatással volt rá édesapja mugli eszközök iránti szenvedélye.

- Mi ez a szerkentyű?

- Zsebrádió. Mindjárt kezdődik a közvetítés. Az Arsenal játszik a Newcastle United ellen - áradozott lelkesen Dean.

Ekkor ért melléjük Hermione és Ginny, akik mindketten győztesen kerültek ki a megmérettetés első köréből. Hermione érdeklődve pillantott a rádióra.

- Azt hittem, hogy a mugli dolgok egyáltalán nem működnek a Roxfortban - jegyezte meg.

- Eredetileg nem is - vigyorgott a fiú. - Ezt az Abszol Úton módosítottam egy üzletben, ami kifejezetten mugli eszközök átalakításával foglalkozik.

- Apa odáig lesz, ha ezt megtudja - morogta Ginny, és értetlenül szemlélte társai feltűnő érdeklődését a rádió iránt.

- Majdnem nyolcvanezer néző, pedig csak egy labda után szaladgálnak! - ámuldozott Ron, a közvetítő bevezetőjét hallatva.

Amíg a többiek sorban összemérték ügyességüket a pástokon, ők Dean köré kuporodva hallgatták a meccset. A fiú az Arsenalnak szurkolt, és hamarosan a többiekre is átragasztott valamennyit saját lelkesedéséből. Vele örültek, amikor az első félidő közepén belőtték az első gólt, és a második félidő közepe táján a másodikat. Időközben lezajlottak a házon belüli összecsapások, és kihirdették az eredményt. A Griffendél bajnoka Hermione lett, bebizonyítva, hogy nem csak elméleti tudása kiemelkedő. A Hollóhátból Terry Boot volt a legjobb, a Hugarbugból pedig Ernie Macmillan. A lány elégedetten nyugtázta, hogy mindannyian a DS tagjai voltak, és a többiek is, mind az élbolyban végeztek. A Mardekár bajnoka Blaise Zabini lett.

Bill tíz perc pihenőt rendelt el, mielőtt a házak közti döntőt megkezdik.

Hermione és Ron feszülten kuporodott vissza Dean mellé, és élénken figyelték a közvetítés utolsó perceit. Az Arsenal két góllal megnyerte a kupát, és már az örömmámor hangjai hallatszottak a háttérben. Ginny aggódva vette észre, hogy barátja arca holtápadt, és görcsösen szorongatják egymás kezét. Érezte, hogy valami rettenetes dolog készül.

„... a játékosok és a közönség örömmámorban úszik, kérem! A Wembley Stadionban zeng az énekszó, a lelátókon lobognak a zászlók. A győztes csapat a bedobált zászlókat és levetett mezeiket lengetve fut körbe a pályán, megköszönve a szurkolók bizalmát. Csodálatos futball ünnep ez a mai. A játékosok mezt cserélnék, és a kupagyőztesek bajtársiasan hátba veregetik a fejüket fogva, összetörten bóklászó ellenfelet. Az Arsenal csapata megindul a pálya szélén felállított pódium felé, hogy átvegye a trófeát. Fellépnek a dobogóra, és akkor... Nem értem. A stadion elnémult. Valamiért teljesen beborult az ég, pedig mára kifejezetten derült időt jósoltak... Hirtelen nagyon hideg lett, és érezni lehet, hogy valami készül. Talán a futballhuligánok terveznek valamit... Nem, ez nem lehet igaz! Mik ezek? Óriási, lépegető valamik közelednek a bájáratokon át, és egyszerűen lerombolják a kijáratok vezető folyosókat. Szent ég! Legalább tíz méter magasak... Nem tudom, mik lehetnek, talán óriási robotok vagy bábok??? Kitért a pánik! Most az egyik megindult a közvetítő fülké felé...”

Sikolyok, kiáltások és eget rengető robaj hallatszott, azután az adás egyszer csak megszakadt.

Dean reszketve szorongatta a kis készüléket.

- Ugye ez csak valami rádiójáték? Mint a Marslakók támadása a föld ellen...

- Ne aggódj, Dean, ha nem az, akkor azonnal ott lesznek az aurorok, és megállítják őket - nyugtatta a fiút Hermione, miközben Ron Billhez sietett, aki éppen szólítani akarta a döntő résztvevőit.

- Megkezdődött! Megtámadták a muglikat a kupadöntőn! Hallottuk Dean zsebrádióján - suttogta, félrevonja bátyját. Bill higgadtan biccentett, majd megidézte patrónusát, egy ezüstrókat, és üzenetet küldött vele.

Harry és Piton hallgatásba merülve gubbasztottak Hollóháti Hedvig ereklyéjének lépcsőzetes talapzatán. Az elmúlt másfél órában többször is végigvették az előttük álló teendőket és lehetőségeket, most pedig maguk elé meredve vártak.

- Ígéretet tettem a nagyanyjának, hogy visszajuttatom hozzá a függőit - jegyezte meg enyhe büntudattal Harry.

- Itt sokkal jobb helyen van - szögezte le a varázsló. - Legalább nem keseríti meg többé a családom életét.

- Igaza van, csak hát megígértem. Nincs valami ötlete, mit tehetnék?

- Máskor ne ígérjess felelőtlenül!

- Valami konstruktívabbra gondoltam - fintorgott Harry.

Piton mélyet sóhajtott, és megadóan felé fordult.

- Talán elférne itt még egy kísértet. Már amennyiben elég fontos az a kacat számára ahhoz, hogy otthagyja a családi birtokot.

- Nem is rossz gondolat. Azt biztos, hogy ilyen elszánt őrség mellett az ereklyék nagyobb biztonságban lennének - vigyorodott el Harry. - Vajon az igazgatónő beleegyezne?

- Biztos vagyok benne, hogy meg fogod győzni őt - felelte a férfi. - Ha megérjük.

Harry elkomorodott. Az órájára nézett, és látta, hogy a mérkőzés körülbelül most fejeződhet be, abban az esetben, ha nincsen hosszabbítás. Most már bármikor elkezdődhet a harc.

Fény tűzött a szemükbe, és felpillantva egy ezüstrókat pillantottak meg közvetlenül maguk előtt. Már is felhangzott a mindkettőjüknek címzett üzenet: „*Megkezdődött a támadás a stadionban.*” Bill patrónusa máris köddé vált.

Mindketten felpattantak. Piton Harryhez lépett, és elővett egy kis, ónix fiolát. Harry tisztában volt vele, hogy ilyesmit csak olyan bájitalok esetében használnak, amit nem érhet fény.

- Ez az, amiről már beszéltem. Segít megakadályozni, hogy a gonosz átvegye a tested felett az uralmat. - A bájitalmester elhallgatott, és mélyen a fiú szemébe nézett. - Ha mégsem jársz sikerrel, akkor sem engedi majd, hogy a lélekdarab kisajátítsa a testedet. A lelked halálát a testedé is követni fogja majd.

- Legalább nem kell megvívniuk egy új Voldemorttal - motyogta maga elé Harry. - Köszönöm.

Piton átadta a fiolát, és elfordult.

Ha kudarcot vallanak, legalább nem neki magának kell megtennie, amit a fiúnak ígért - gondolta.

- Ha maga nem lenne mellettem, nem tudnám végigcsinálni - mondta halkán Harry. - Sajnálom, hogy ha elbukom, önnek is...

- Ez a legkevesebb, amit büntetésként rám mérhet a sors azokért, amiket elkövettem - vágott közbe a férfi. - Most csak a feladatra koncentrálj!

- Mindent köszönök - Harry kezét nyújtott a bájitalmesternek. Ahogy felrémlettek benne az éveken át elszenvedett sérelmek, úgy érezte, mintha nem is ez az ember követte volna el őket. Valahogy összenőttek az elmúlt hónapok alatt, és el sem tudta képzelni a továbbiakat a férfi jelenléte és támogatása nélkül.

Piton megragadta a felé nyújtott kezét, és egy pillanatra ismét összekapcsolódott a tekintetük.

Talán túl jól sikerült az a mágikus kötés - gondolta magában a férfi, de azután elhessegette a gondolatot. Tisztában volt vele, hogy kapcsolatuk változása nem csak a varázslatnak volt köszönhető. Az csak egy eszköz volt, amely segített közelebb hozni őket egymáshoz, hogy valóban megismerjék a másikat.

Harry felnyitotta az üvegcset, és meglepve tapasztalta, hogy tartalma ezüstös fényt szór a fiola száján át.

Ezek szerint nem védeni kell a fénytől, hanem a saját fényét kell visszatartani - gondolta meglepetten, miközben a szájához emelve egy kortyra kiitta a tartalmát.